

[Jesper Simonsen.]

Men navnlig tør man vel sige, at der gennem de senere Tider er sket en lykkelig Afklaring af, hvad der bør opstilles som det almindelige Formaal med en Straffelovgivning, med Straffeanvendelsen.

Fortiden havde der nogle Begreber om Formaalet med Straffen, som førte til en vis Uklarhed og til Vanskeligheder i den praktiske Anvendelse. Vor gældende Straffelov er i ikke ringe Grad præget af Gengældelsesprincippet, et Princip, som i sin praktiske Anvendelse ikke altid fører til tilfredsstillende Resultater, og som i sig selv er saa lidet præcist, at det er daarligt anvendeligt til ud fra det at opstille og afgrænse Straffebud.

Nu er man utvivlsomt enig om, at Straf — eller jeg vil hellere udtrykke det saaledes: at Behandlingen af de Personer, der overtræder de Love, som værnes ved strafferetlig Beskyttelse, kun har et rent praktisk Formaal, nemlig det i størst mulig Grad at afværge disse Handlingers Foretagelse, at beskytte Samfundet og Borgerne mod at blive gjort til Genstand for disse Handlinger. Ad hvilke Veje man saa skal opnaa denne Beskyttelse af Samfundet, ja, det kan der diskuteres noget om.

I visse Henseender er man ret enig om, at bestemte Hensyn maa komme i Betragtning, saaledes er der Enighed om, at man i hvert Fald overfor unge først og fremmest maa lægge Vægt paa at opdrage dem til en bedre Erkendelse for derigennem at redde dem for sig selv og for Samfundet. Men dette gælder ikke alene de unge, man er i det hele taget i betydeligt Omfang kommet ind paa, at det først og fremmest gælder om at retlede Personen til for Fremtiden at afholde sig fra de forbryderiske Handlinger.

Udover det kan man ikke undgaa at lægge Vægt paa, at ogsaa Afskrækkelsesmomentet har sin Betydning. Ærede foregaaende Talere har i Dag peget paa Generalpræventionen; Generalpræventionen har sin Betydning udelukkende i Afskrækkelsesmomentet, og vi kan ikke underkende, at dette Hensyn maa tages i Betragtning.

Til syvende og sidst kan Samfundet jo som Middel til at hindre visse Handlingers Foretagelse internere de paagældende Personer, der har vist sig ikke at kunne afholde sig derfra — det være sig i Arbejdshus for en Tid eller i Sikkerhedsforvaring ogsaa paa Tid eller paa ubestemt Tid, eventuelt paa Livstid. Det ærede Medlem Hr. Vagn Bro lagde betydelig Vægt paa Generalpræventionen; og jeg underkender

naturligvis ikke dens Betydning, men efter mine Erfaringer vil Hensynet til Generalpræventionen i alt væsentligt være fyldestgjort gennem den Behandling af den enkelte Forbryder, som kun tager Sigte paa at retlede den paagældende. Jeg tror ikke, der er videre Trang til at anvende Straf i det konkrete Tilfælde mod den enkelte Person blot med det for Øje at opnaa en generalpræventiv Virkning.

Dette moderne Formaal for Straffen, det rent praktiske at værne Samfundet mod de forbryderiske Handlingers Foretagelse, har i Nutiden ført ind paa et Studium af Forbryderne og Forbrydelsernes Aarsager, som Fortiden ikke kendte noget videre til.

Naar man staar paa Gengældelsesprincippet, interesserer det ikke synderligt, hvordan Forbryderen, den enkelte Person, er, og hvad der kan gøres for at retlede ham, men man vil i første Række nøjes med at konstatere, hvilken Forbrydelse han har gjort sig skyldig i, og udmaale den Straf, som Loven foreskriver herfor. Dette er skarpt udtrykt: Fortiden interesserede sig for Forbrydelsen, ikke Forbryderen.

Paa dette Punkt har man nu skiftet Signaler, idet man for at værne Samfundet paa forsvarlig Maade maa vide, hvilke Resultater man kan vente af det Værn, man anvender, af den Behandling, man giver Forbryderen. Man kommer derigennem ind paa Studierne af, hvad der er i Vejen med de Personer, der overtræder Loven, hvor Aarsagerne til de forbryderiske Handlinger eller til Fejltrinene ligger, man studerer saavel de Aarsager, der findes i uheldige Samfundsforhold eller uheldige Livsforhold for den paagældende, som de Aarsager, der findes i selve Personens Karakter. Den højtærede Justitsminister gjorde nogle Bemærkninger om denne Side af Sagen i sin Fremsættelsestale, og jeg kan fuldt ud slutte mig til de Betragtninger, den højtærede Minister der fremkom med.

Det ærede Medlem Hr. Pürschel beklagede, at den Statistik, man tidligere havde haft herhjemme over Forbrydere og Forbrydelser, i den senere Tid var noget forsømt. Jeg deler denne Beklagelse og vil gerne slutte mig til den. Det er utvivlsomt, at hele Studiet af det Omraade, jeg her har berørt, Forbrydelsernes Aarsager, saavel de, der ligger i sociale Forhold, som de, der bundes i Personernes Karakter, er forsømt ikke saa lidt herhjemme. I Udlandet ser man mange Steder, at der gøres et meget stort Arbejde for at finde ud af de Pro-